

Eliška a otrakárek

Maličkatý stín se zatřepotal nad záhony s růžemi. Malá Eliška, která se doteď marně snažila vystavět z písku palác pro svou oblíbenou figurku jednorozce, vytřeštila oči. Na květech muškátů, které v dlouhých pramenech přepadávaly z truhlíků na okenních parapetech, se houpal motýl. Ale jaký! Takového na vlastní oči ještě neviděla. Kdyby si sedl na její drobnou dlaň, celou by ji zakryl.

Samozřejmě, viděla už spoustu motýlů, bělásky, modrásky, žluťásky, maminka jí ukazovala i babočku. Zнала i velké barevné motýly z dalekých krajů, jejichž obrázky si prohlížela v knížkách. Ale ti byli vzdálení, neskuteční a vlastně tak trochu podobní jejímu jednorozci. Dobře si uměla představit, jak mu krouží kolem kouzelného rohu a odpočívají v jeho zářící hřívě. Ale tenhle motýlek byl přímo tady, na zahradě za babiččím domem. Stačilo by natáhnout ruku a mohla by se ho dotknout.

„Co se mu stalo, babi?“

Ta otázka vytrhla babičku ze čtení. Nechápat se rozhlédla kolem sebe až její oči spočinuly na křídlech otakárka, který upíjel nektar z jejích muškátů. Dokonalou symetrii jeho zadních křídel narušovala hluboká trhlina.

„Těžko říct, Eli. Možná se snažil moc rychle dostat na svět ze své kukly. Nebo se mohl zaplést do trnitého keře. Kdo ví. Na tahle malá stvoření čekají nástrahy na každém kroku.“

Eliška se hluboce zamyslela a vyhrkla. „A můžeme mu nějak pomoci? V jedné pohádce jsem viděla, jak podobnému motýlkovi udělali křídla z papíru.“

Babička se potichu rozesmála. „Eli, tím bychom tomuhle motýlkovi moc nepospěly. Jen bychom mu našimi dotyky křídla poničily ještě víc. A koukej, zatímco ty tady rozumuješ, tenhle otakárek už se vydal zase dál po své cestě za sladkým nektarem.“

A skutečně. Otakárek, jako kdyby babičce rozuměl, zatřepotal křídly a přeletěl na květy muškátů, které zdobily druhé okno babiččina malého domku na kraji vesnice.

Eliška posmutněla. Ani nevěděla proč.

„Tebe mrzí, že pro toho motýlka nemůžeš nic udělat, vid' Elišku?“ zeptala se najednou babička. Eliška jen potichu přikývla. „No, to není tak úplně pravda.“ pokračovala babička a Eliška zpozorněla. „Víš co? Vystrojíme tomuhle motýlkovi i všem jeho kamarádům bohatou hostinu. Na záhon jim vysázíme směsici nejrůznějších kytiček tak, aby si u nás mohli kdykoli pochutnat. A aby se k nám rádi vraceli. Věděla jsi, že jedna rostlina se podle motýlů dokonce jmenuje? Říká se jí motýlí keř a motýli se za ní slétávají z široka daleka.“

Eliška se rozzářila jako světluška. „Babi, to je super.“ vykřikla nadšeně a než se babička stihla nadechnout, zmizela v zahradním domečku. Cinkot nářadí dával jasně najevo, že s přípravou záhonku nehodlá otálet ani vteřinu.

Bylo již velmi pozdě večer, když babička vstoupila do Eliščina podkrovního království, aby ji zkontrolovala. Eliška spala schoulená v postýlce a na zemi ležel rozevřený skicák s nedokončenou kresbou otakárka. Babičce se na tváři objevil úsměv a ona ještě chvíli pozorovala svou vnučku, jak tiše oddechuje. Přísahala by, že vidí, jak se jí za zavřenými víčky míhají velké plány. A na konci každého z nich byl svět plný pestrobarevných motýlů.

